Քառասուներորդ համարի թաքնված պատմությունը - թիվ երեսունչորս

Եզեկիել՝ թիվ տասնհինգ

Jeff Pippenger
2026-10-28

Հինգ թաքնված ամիս

Տասներորդ համարում պատկերված իսլամի պատգամը 1838 թվականին Ջոսիա Լիչը ներկայացրեց տասնհինգերորդ համարում նշված ժամանակի առնչությամբ: Այդ ժամանակ մարգարեության որոշ տարրեր թաքնված էին Լիչի համար: Մինչև 1840 թվականի օգոստոսի 1-ը Լիչը հրապարակել էր ավելի հանգամանալից շարադրանք՝ հիմնված այն բանի վրա, ինչ իրեն բացահայտվել էր 1838 թվականից հետո «հինգ ամիսների» պատգամից: 1838 թվականին Հայտնության իններորդ գլխի՝ «հինգ ամիսների» պատգամի մի մասը թաքնված էր Լիչի համար: Հինգ ամիսների մարգարեության թաքնված հատվածի կնիքը Լիչի համար բացվեց նախքան 1840 թվականը, և կնիքի բացումը հանգեցրեց Աստծու զորության դրսևորմանը 1840-ից մինչև 1844 թվականը:

Հինգերորդ համարի հինգ ամիսները թաքնված էին մինչև 2026 թվականը: Երբ Եղիսաբեթը հինգ ամիս թաքնվելուց հետո դուրս եկավ, նրան միացավ Մարիամը: Մարիամը թաքնվելու հինգ ամիսները կապում է տասը կույսերի առակի հետ, քանի որ, ի տարբերություն Եղիսաբեթի, Մարիամը հղի կույս էր, իսկ Եղիսաբեթը՝ ծննդաբերելու տարիքն անցած հղի կին: Երկու ծնունդներն էլ յուրովի հրաշք էին, բայց Մարիամը կույս էր: Բոլոր մարգարեները խոսում են աշխարհի վախճանի մասին, և վերջին օրերում Մարիամի խորհրդանշած կույսերն այն հինգ իմաստուն կույսերն են, որոնք կազմում են երրորդ հրեշտակի փիլադելփիական շարժումը և թվով հարյուր քառասունչորս հազար են: Եղիսաբեթն ու Մարիամը հանդիպում են վեցերորդ ամսում՝ Եղիսաբեթի հինգ ամիս թաքնվելուց հետո: Հինգերորդ համարի հինգ ամիսները թաքնված էին մինչև 2026 թվականը:

Երբ Հովհաննեսը ծնվեց, Մարիամը վերադարձավ Նազարեթ, և Զաքարիան այլևս համր չէր: Մարիամը Եղիսաբեթի հետ էր մինչև կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ դռան փակվելը, երբ մարգարեությունը խոսում է: Զաքարիան ալֆա ուղենիշն է, որը համրացվում է, և նաև օմեգա ուղենիշը, որը խոսում է իր որդու ծննդյան ժամանակ: Զաքարիան սկզբում և վերջում է՝ ներկայացնելով թե՛ առաջին, թե՛ երրորդ հրեշտակներին: Եղիսաբեթը երկրորդ հրեշտակի պատգամն է, իսկ Մարիամը՝ կեսգիշերային աղաղակի պատգամը, որը միանում է Եղիսաբեթին թաքնված մնալու հնգամսյա շրջանի ավարտին:

Նոյի ութ հոգուց բաղկացած ընտանիքը հինգ ամիս թաքնված էր տապանում, ապա տապանը հանգրվանեց Արարատ լեռան վրա: Կեսգիշերային աղաղակը Էքսեթերում

միացավ երկրորդ հրեշտակին և շարունակվեց մինչև 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին դռան փակվելը՝ ի կատարումն տասը կույսերի առակի։ Մարիամը Էքսեթերում միացավ Եղիսաբեթին և մնաց մինչև Հովհաննեսի ծնունդը։

1838 թվականին Լիչից թաքցված պատգամը «հինգ ամիսների» պատգամն էր։ Հինգ ամիսների թաքցնելը ներկայացված է տապանում գտնվող ութ մարդկանցով. դա Եղիսաբեթի՝ իր հղիության առաջին հինգ ամիսների ընթացքում թաքնվելն է։ Տերն էր, որ 1838 թվականին Իր ձեռքը պահում էր հինգ ամիսների վրա, մինչև որ Իր ձեռքը հեռացրեց հինգ ամիսների վրայից՝ Լիչին հնարավորություն տալով հրապարակել ամսաթիվը դրա իրականանալուց տասն օր առաջ։ Երբ վերջին օրերում բացվում է հինգ ամիսների պատգամի կնիքը, ինչպես այն այժմ ներկայացվում է, դուք գտնվում եք 1844 թվականի օգոստոսի 12-ից 17-ը տեղի ունեցած Էքսետերի ճամբարային ժողովի վեց օրերի ժամանակահատվածում, որոնց հաջորդեցին վաթսունվեց օրեր՝ մինչև 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ի փակ դուռը։ Դրանք յոթանասուներկու օր էին, սակայն երբ դրանք դրվում են մարգարեական գծի վրա, և այնուհետև առանձնացվում են ուղենիշները, կարելի է տեսնել, որ Էքսետերի ճամբարային ժողովով ներկայացված պաշարման նշանը վեց օր էր, որոնց հաջորդեցին վաթսունվեց օրեր՝ մինչև փակ դուռը։ Մարգարեական առումով այս ժամանակահատվածը ներկայացվում է որպես 6 6 6։

Պաշարման պատմությունը, ինչպես այն ներկայացվում է Էքսեթերից մինչև հոկտեմբերի 22-ն ընկած ժամանակահատվածով, խորհրդանշվում է Կայենի վեցերորդ սերնդի Ղամեքով։ Դուռը փակվում է հինգ ամիսների մասին մարգարեության կնիքը բացվելուց անմիջապես հետո։ Այն փակվում է աստիճանաբար, սակայն ադվենտիզմի համար այդ ընթացքը սկսվեց սեպտեմբերի 11-ին և ավարտվում է պաշարման ժամանակ։ Երբ պաշարման ժամանակը գա, դուք կդրսևորեք կա՛մ Կայենի Ղամեքի, կա՛մ Սեթի Ղամեքի բնավորությունը։ Այդ պատմության թիվը Կայենի Ղամեքի համար 6 6 6 է, իսկ Սեթի Ղամեքի և հաղթական եկեղեցու համար՝ 7 7 7։

Երկու Ղամեքներով և 666 կամ 777 թվերով խորհրդանշվող երկու բնավորությունների դրսևորումը սկսվում է այն իրադարձություններով, որոնք ադվենտիզմը բերում են հանրության ուշադրության կենտրոն, երբ հարց է բարձրացվում, թե ինչու էին ադվենտիստները լռում Նեշվիլի հրե գնդերի նախազգուշացման մասին։ Սրվող բանավեճը դառնում է շուտով ընդունվելիք կիրակնօրյա օրենքի փակ դռան նախապես տրվող տեսանելի ցուցադրությունը, որի նախապատկերն էին թեքահարթակով տապան բարձրացող կենդանիները։ Ուժգնացող այդ տեսանելի նախազգուշացման նախապատկերներն էին նաև Կարմեղոս լեռան վրա Եղիայի փորձառությունը և 1844 թվականի միլլերական շարժումը։

Պաշարման մարգարեական կառուցվածքը

Քաղաքի կործանման պահին ավարտվող պաշարման մարգարեական կառուցվածքը խորհրդանշում է մի ժամանակահատված, որը սկսվում է նշանով և ավարտվում նշանով։ Այն խորհրդանշում է և՛ ժամանակահատված, և՛ ժամանակի որոշակի պահ։ Պատկերի ձևավորման ժամանակահատվածը ներկայացվում է տարբեր կերպերով։

Ներշնչված վկայության մեջ այս բնույթի յուրաքանչյուր մարգարեական կառուցվածք նախապատկերում է գազանի պատկերի փորձության ժամանակահատվածը, որն իր գագաթնակետին է հասնում գազանի դրոշմով։

> «“Գազանի պատկերը” ներկայացնում է հավատուրաց բողոքականության այն ձևը, որը կձևավորվի, երբ բողոքական եկեղեցիները դիմեն աշխարհիկ իշխանության օգնությանը՝ իրենց դավանաբանական դրույթները պարտադրելու համար։ “Գազանի դրոշմը” դեռևս պետք է սահմանել»։ Մեծ պայքար, 445։

Ժամանակի այդ շրջանը խորհրդանշում է գազանի պատվին և նրա նմանությամբ պատկերի ձևավորումը. գազանի դրոշմը պարտադրվում է, երբ ձևավորվող պատկերը հասնում է այն աստիճանի, որ կարող է իր խոսքով կիրակնօրյա օրենք գոյության կոչել։ Հռոմի իշխանության դրոշմը նախապատկերվեց Նաբուգոդոնոսորի միջոցով, երբ Երուսաղեմը կործանվեց։ Լինի դա Բաբելոնը, թե Հռոմը՝ պաշարման կառուցվածքն ընդգծում է վերջին օրերի հյուսիսի թագավորին։ Օրխանի՝ 1333-ից մինչև 1337 թվականը տևած պաշարումը և 1449 թվականի հուլիսի 27-ից մինչև 1453 թվականի Կոստանդնուպոլսի պաշարումն ընկած չորս տարիները ոչ միայն նախապատկերում են 1840 թվականի օգոստոսի 11-ից մինչև 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ն ընկած ժամանակահատվածը, այլև այդ պաշարումներն ընդգծում են իսլամի դերը՝ որպես աստվածաշնչյան մարգարեության արևելյան քամու զավակների։ Հյուսիսի թագավորի (Բաբելոնի կամ Հռոմի) և արևելյան քամու թեման Դանիել 11:45-ում հիշատակված «արևելքից և հյուսիսից եկող լուրերն» են։

> Բայց արևելքից և հյուսիսից եկած լուրերը նրան պիտի խռովեցնեն, ուստի նա սաստիկ ցասումով պիտի դուրս գա՝ շատերին կործանելու և իսպառ բնաջնջելու համար։ Դանիել 11:44։

1449 թվականի հուլիսի 27-ից մինչև 1453 թվականին Կոստանդնուպոլսի պաշարումն ընկած չորս տարիները ոչ միայն մատնանշում են չորսամյա ժամանակահատված, այլև 1448 թվականին Հովհաննես Պալեոլոգոսի մահվան հետ համադրվելիս այդ ժամանակահատվածը ներկայացվում է նաև որպես հնգամյա։

Կառուցվածքը դրսևորվում է Երուսաղեմի երկու կործանումներում էլ, ինչպես նաև Նոյի ջրհեղեղում։ Այն առկա է Եգիպտոսում առաջին Պասեքի ժամանակ, երբ պահանջվում էր, որ կործանիչ հրեշտակը տեսնի արյան նշանը դռան վրա, որը փարավոնին և նրա զորքին առաջնորդեց ծովի մեջ, մինչև որ արձակվեցին արևելյան քամիները, և ջրերը փակեցին Ավետյաց երկիր մուտք գործելու դուռը։ Կառուցվածքն առկա է Պերգամոնի եկեղեցու ալֆա պատմության մեջ՝ 313 թվականից մինչև 321 թվականի առաջին կիրակնօրյա օրենքը, ինչպես նաև Պերգամոնի օմեգա պատմության մեջ՝ Հուստինիանոսի՝ 533 թվականի հրամանագրից մինչև 538 թվականի կիրակնօրյա օրենքը։ Պերգամոնի դեպքում նշանը կա՛մ հրովարտակ է, կա՛մ հրամանագիր, սակայն երկուսն էլ սկիզբ են դնում մի ժամանակաշրջանի, որի գագաթնակետը կիրակնօրյա օրենքն է։

Եզեկիելի՝ Երուսաղեմի պաշարման և կործանման կառուցվածքն ընդգրկում էր մ.թ.ա. 587 թվականից մինչև մ.թ.ա. 586 թվականն ընկած ժամանակահատվածը՝ ժամանակի ներառական հաշվարկով երկու տարի, իսկ բացառական հաշվարկով՝ 1,5 տարի։ Մարգարեության մեջ պաշարման մեկ այլ կառուցվածք ևս ներկայացված է Պանիումի արշավանքի երկու տարիներով, որն ընդգրկում էր մ.թ.ա. 200 թվականի Պանիումի ճակատամարտը և մ.թ.ա. 198 թվականի Սիդոնի պաշարումը։ Եզեկիելի կնոջ մահը համապատասխանում է Ղամեքի մահվանը, Հովհաննես Պալեոլոգոսի մահվանը և Պանիումի ճակատամարտին։